

“El poder de les formes” és un llibre que respon cabalment al seu títol. Aporta tota una teoria sobre el protocol públic i la seva rellevància en l’expressió del poder polític. L’ombra del president Tarradellas hi plana en tot moment però és destacable des de la perspectiva de l’acció com el plantejament teòric del protocol enllaça perfectament amb el paradigma de la campanya permanent i la seva proposició bàsica que “la comunicació genera poder”.

El llibre és en realitat unes memòries de Francesc Galmés que han estat escrites, però, per Esteve Riambau. Probablement per un excés de discreció, qualitat molt rellevant en la seva professió, Galmés no es va atrevir a aplegar i estructurar directament la memòria dels seus records personals. En tot cas, la col.laboració amb Riambau ha donat uns resultats molt remarcables.

Riambau resol molt bé la feina que es proposa, que no era gens fàcil. El llibre està ben estructurat i això s’ha de destacar. No es limita a un plantejament cronològic, una solució que hauria fet el llibre més previsible però, segurament, més banal. El fet és que “El poder de les formes” està molt ben construït a partir d’algunes referències significatives que estructurin alhora un repàs a la biografia professional de Galmés i una mena de tractat sobre la teoria i la pràctica del protocol. I tot plegat, ben integrat en una revisió suggerent de fets molt destacats de la història contemporània de Barcelona, Catalunya i Espanya.

“El poder de les formes” és un llibre sobre la feina dels que es dediquen al protocol d’alt nivell. És en aquest sentit una novetat considerable que té la virtut de retornar a la professió el nivell de qualitat i d’exigència que una gran producció de materials frívols havia enterbolit. Aquí el protocol és història recent, es política i és administració pública.

El llibre té la virtut molt remarcable de contribuir, com apuntàvem, a la construcció d'una certa teoria sobre el protocol públic. Ho fa a partir d'una referència constant a l'experiència concreta. És a dir, sobre la base de la credibilitat que atorguen els fets reals i viscuts.

"El poder de les formes" és un llibre polític, també s'ha de dir. I es podria catalogar sense cap dificultat en la categoria de llibres sobre la política que tot just està començant a configurar-se a casa nostra.

Però l'aportació més destacable en aquest marc dels llibres sobre la política és que el tàndem Galmés-Riambau segueix les pautes de la tradició anglosaxona en el camp de la història immediata i les biografies. És a dir, és un llibre que proporciona dades concretes. En definitiva, que no es limita a elucubrar, opinar i pontificar com és el cas de la majoria dels productes d'aquest tipus que es publiquen aquí sinó que facilita informació substancial i precisa sobre els fets ressenyats.

Riambau trenca en aquest sentit la tendència dominant entre els nostres autors polítics a reforçar tant la prudència i la discreció que els llibres que en resulten acaben essent decebedors pel seu interès molt limitat o no arriben ni a publicar-se pel temor de provocar massa onades. És aquesta la raó per la que l'entusiasme de molts editors pel llibre polític s'ha anat refredant fins a congelar-se del tot.

Galmés és prudent, òbviament, però aporta molt informació que és fascinant per completar i enriquir la descripció i el registre de situacions interessants, sobretot de la història recent de Barcelona.

Potser sí que es passa de prudència, com a mínim per a alguns dels que varem tenir el privilegi de treballar amb ell, en esforçar-se per remarcar que la seva professió és essencialment tècnica i que la majoria de les decisions que va anar prenent estaven guiades tan sol per aquesta visió. Perquè el que va fer Galmés, sobretot en la seva etapa municipal, va ser posar la seva gran capacitat i experiència tècnica al servei d'un projecte de transformació i modernització que tenia una orientació política molt clara i del que, en realitat va ser també un protagonista i un impulsor destacat.

("El poder de les formes. Francesc Galmés i l'art del protocol". Autor: Esteve Riambau.

Editorial: La Magrana. 2011)